

LEVÉL AZ EMLÉKE- ZÉSÉRŐL, A CÍMZETT MAGA IS EMLÉK

A macskakölyök nem volt előzménynélküli,
egy elvetélt lehetőség helyébe, tulajdonképpen
a helyedbe lépett. Belefért a tenyerembe, az
a kevés kis remény, ami ott berregett a 82A
busz motorjában, bordáimon dörömbölt,
bal mellem alatt dorombolt.

A duplafenekű mondataimmal nem tudok mit kezdeni.
Mintha a tobozmirigy délidőben lökné véráramomba
a sötétség hormonját, a melatoninint. Hét éve többnyire
a képzelet műve vagy, piros jelzés, amin hét éve
nem sétálok át, és egyetlen sejtünk sem ugyanaz már,
mint 2005. szeptember harmadikán. (A dátumok igenis
fontosak. 2004 óta szerepelsz egy bulvárlap
hírarchívumában, nyilatkozik az orvos törött
csigolyádról, a legsúlyosabb sérült Te vagy, melletted
két halott, egy gyorsan gyógyuló, és az oktatógép
roncsai, a törött szárnyak. Nyolc éve a létezésedről
sem tudtam, de hét éve mégis ez a hír emelkedik
és zuhan egyre bennem.)

Tudom, hogy vannak még hátsó szándékaim, de azt kell hinnem, hogy nincsen már semmi. Mintha a bűvész, tényleg egy üres cilinderből húzná elő a nyulat. Még mindig útkeresztződés vagy, és én még mindig a zsákutcát választom, ezzel a levéllel is. Emlékszem, mi csüggött a nyakadban akkor, állatövi jegy, a szűz kezében kéve, és én most arra a hét zörgő csontú szarvasmarhára gondolok, akik végigvonulnak egy álmon. De térjünk vissza a bűvészcylinderhez, a koponyához, amiben úgy lebeg az agy, mint az embrió az anyaméhben, és a liquor felhajtóerejének köszönhetően teljes súlyának mindössze huszonheted részével nehezedik rá a koponyaalapra, mennyit veszthet súlyerejéből a képzelet, a gondolat, a hátam mögé kerülő árnyék, a sejtés, mintha levágtak volna rólam valamit, a fantomfájdalom, mindaz, ami hét esztendeje Te vagy.

Muszáj, arra a másik agyra is gondolnom, amire, mint hajótörött a vízben lebegő deszkára, ránehezedett a tumor. Néztem kómába esett keresztapámat, ugyanabban a szeptemberben, néztem, milyen nagy a takaróból kilógó lábfeje, talán addig nem is gondoltam bele, hogy teste van, de ott a rézsút bedőlő fényben, a kórterembe hulló kékétkben felragyogott keresztapám teste. És a lélegeztető gép mormogott, mintha az aratás ura magában beszélne. Kilökte magából a melatonint, mint menekülő fejlábú az indigóködöt, a tobozmirigyem. Ekkor már tudtam, hogy mindenről álmodhatok, csak rólad nem, így szédültem, álmosodtam el.

Akkor már lassan két hete zaklattalak különböző hangokon, mintha az igazi férfiakat parodizálnám, pedig csak kapálództam, és örültem, ha arra a vékony, szálkás deszkára nehezедhettem (lásd fentebb). Ebben az esetben a telefonban alig észlelhető lélegzetvételed, majd miután kinyomtál (és nagyon hamar szakítottad meg a vonalat) az a szaggatott sípszó jelentette az egyetlen kapaszkodómat. Ma már nem nevezném megszállottságnak ezt az egészet, inkább (bármilyen nevetségesen is hangzik) ihletettségnak. Fel kellett töltenem magam hét évre szóló kétségbeeséssel, ugyanennyi évig etetnem és almoznom kellett a reményt, és úgy simogatnom azt a fél kézzel összeroppantható fejet, főleg a sötétben, amikor olykor felszikrázik a macskaszőr, úgy simogatnom a sötétben szinte bármit, hogy legyen a dolgok körvonala a múzsám, legyen a pusztá levegő és minden egyes lélegzetvétel, ami nem az enyém, hogy a pusztá levegő legyél.

Visszaemlékeznek mégis részletesebben arra a napra, amikor még tested volt, arcod volt, és főleg a mosolyod, mint egy hajótest íve, még fel sem szálltam a 82A-ra, a hullámzó horizonton feltűnt az az egyárbocos. Milyen szépen duzzadt minden egyes belégzésnél orrod vitorlájja. (Akkor még nem tudtam, hogy ebben a történetben Búvár Kund leszek, és csáklával kezemben merülök alá, a vizek altató dünnnyögésébe mélyen beúszva lékelem meg a saját álmaimat.) Ekkor még csak a nyakkendő szorítása, mint némi előérzet, a nyakkendő, amit egy ügyetlen mondat kíséretében rád ruháztam a mosolyodért cserébe, és jó öt percig ott pihent a fehér blúzodon, mint mészkövön melegedő királysikló. (Királysikló, ami a külvilág ellen a halálos mérgű korallkígyó mintázatával védekezik.) Nem illik ilyet Éváknak ajándékozni, de csak később tudtam meg a neved. Nem volt más személyiségjegyed, csak az a mosoly, amit talán ki is hangsúlyozott az a köldökre mutató nyílfejú kígyó. (Aztán újra az én nyakamat szorította, mondván, jobban áll nekem.)

Mindig csodáltam a balett táncosokat, mintha végtagjaikban hélium lenne, olyan könnyedén rugaszkodnak el, emelkednek fel. (Nem tudtam, hogy ilyen könnyedén lesz el emlék, az asszociációk keresztmetszetében koponyám plafonján vergődő héliumos lufi, felszínen levegőért kapkodó, pipáló hal.) Ráadásul akkor már nem balettozhattál egy éve, és pontosan értetted keresztapámat, aki még nem esett kómába, de minden egyes látogatótól elérzékenyült, csak telefonos információkat kaphattam róla, nem látogathattam, keresztanyám

óvta a búcsú heves, a testet embriópózbá
görbítö gesztusaitól. Te néztél már ugyanabba
a ködbe, ugyanazokat a zajokat hallottad
ott, és érzékeltél valami egyszerre csoszogó,
egyszerre suhanó mozgást, amit nem
lehetett mással azonosítani, csak a halállal.

Aztán, mint tudjuk, elmartalak, a rajongásom
tárgyává tettelek. Szeptember tizennegyedikén
egy festés előtt álló irodában pakoltam
a könyveket és az ügyiratokat dobozokba,
éppen emeltem az egyiket, amikor lemondtam
rólad (az emberről, a nőről, hogy máig hatóan
idea lehess). A doboz kicsúszott a kezemből,
a puffanásra pár ember összegyűlt a szomszéd
helységből, majd szemérmesen visszaoldalogtak,
látták nyilván az arcomat. Két hétig próbáltam
elképzelni ezután testem puffanását, ahogy
az ötödikről levetem magam, próbáltam
elképzelni a körvonalaimat, talán, mint
egy négyrét legyűrt banánhéj, miből kiették
a lényegét, úgy festhet majd a holttest után
maradó kötelezően felrajzolt krétakör.

És akkor anyám találta nekem ezt a kölyköt,
mit azóta felneveltem, most szőrét túrom vérszívók
után kutatva, a bolhákat két körmöm közé
szorítva kell kipukkasztani, mint a pattanásokat
vagy a rémálmokat. Magzatvíz az este, mérhetetlen,
mintha most minden szemmagasságban lebegne,
az emléked is, ez az elektromos rája, mi lenne,
ha végre nem kapnék utána, csak ablakot nyitnék,
riszáljon a város felett, boldogtalanok és boldogok
felett.

Van még egy képem, utóiratként, a kiűzetésről.
Éva még visszanéz, és megigazítja Szent Mihály
pallosának tükrében a frizuráját, és hiába hívnak
Téged, úgy ahogy hívnak, ebben az esetben bizony
én vagyok Éva. (De mint már említettem, a
duplafenekű mondataimmal nem tudok mit kezdeni.)